

Grška tahigrafija je bila jako razširjena in se je rabila pri raznih zborovanjih kakor tudi v filozofskih šolah, pri sodnih razpravah in v cerkvenem poslovanju. Znamenitejši grški možje so imeli lastne stenografe. V govorništvu prosluli cerkveni pisatelj Origen (185—254 po Kr.) je dovolil tahigrafom, da so beležili njegove govore. Tudi cerkveni pisatelj iz IV. stoletja po Kr., Sokrat, pripoveduje, da so govore Ivana Zlatoustega zapisavali tahigrafi. Dokazano je nadalje, da je sloveči govornik Prohairezij iz Cezareje zahteval stenografov, da so sledili njegovim govorom. Starejša grška tahigrafija se ni ohranila v nobenem rokopisu, pač pa novejša v starih kodeksih,

od katerih sta najznamenitejša „codex Parisinus“ ali „codex Hermogenis“, ki se nahaja v pariški narodni knjižnici in je pisan v X. stoletju po Kr., ter „codex Vaticanus“ ali „codex Areopagiticus“, ki se čuva v vatikanski knjižnici v Rimu in je pisan v XI. stoletju po Kr. Trdi se, da sta oba kodeksa pisana v samostanu Grottaferrata v Rimu. Zadnji je ves iz pergamena ter obsega 270 listov, od teh 44 tahigrafiranih. — Tretji spomenik, imenovan „Nonnova glosa“ iz leta 972. po Kr. se hrani v knjižnici britskega muzeja v Londonu. Poleg teh imamo v Leydenu in Lipskem še več neznatnejših fragmentov o grški tahigrafiji.

Noč.

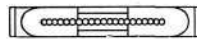
Zložil Tonej Jelenič.

Začrta Stvarnik kolovóze črne
z besedo večno v višnji svôd nebá,
voznikom svetle baklje v roke dá
in nepoznane dalje jim odgrne.

Mi spimo. Ne? Na urnem vozu spimo
in v trdi mrak nebeško pot hitimo.
A z nami — kdo? Znabiti angel naš.

Podé vozniki. Iskra se utrne
tutám pod jeklom skrivljenih kopit.
Čez mrak žarenje — rdečih bakelj svit —
in dolga senca nase svet ogrne.

Kot iskre konji — mi pa brez zavisti.
In voz drvi, strašno drvi po cesti.
Voznik — ti dobro pravo pot poznaš?

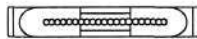

Življenje.

Zložil Tonej Jelenič.

— — in gledam smeh okroglih češenj
in rdeča jabolka na drevju
in gledam v svojo plamenečo krono
z bogatim sadjem po vejevju.

Šibi se deblo, trda hrastovina,
od teže vrh se k tlom pobesi
in sadje pada raz drevo življenja --
Gospod, potresi, le potresi!

Pomlad.

Zložil dr. L. Lénard.

Pomlad je prisijala,
nikdó ne ve odkod,
in duša moja vstala
je na nebeško pot.

In dvomov so svinčene
izginile meglé,
in v prsih spet iskrene
mi želje se budé.

